

Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA VICEPREȘEDINTELUI CURȚII

12 iunie 2018*

„Recurs – Procedură de măsuri provizorii – Concurență – Piața europeană a cablurilor electrice – Decizie a Comisiei Europene de constatare a unei încălcări a articolului 101 TFUE – Publicare – Respingere parțială a cererii de aplicare a regimului de confidențialitate în privința anumitor informații care figurează în decizie – Suspendarea executării – Legătură între condiția privind *fumus boni iuris* și condiția privind urgența”

În cauza C-65/18 P(R),

având ca obiect un recurs în temeiul articolului 57 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, formulat la 31 ianuarie 2018,

Nexans France SAS, cu sediul în Courbevoie (Franța),

Nexans SA, cu sediul în Courbevoie,

reprezentate de M. Powell și de A. Rogers, solicitors, și de G. Forwood, avocate,

recurente,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de I. Zaloguin, de G. Meessen și de H. van Vliet, în calitate de agenți,

pârâtă în primă instanță,

VICEPREȘEDINTELE CURȚII,

după ascultarea avocatului general M. Wathelet,

dă prezenta

Ordonanță

- 1 Prin recursul formulat, Nexans France SAS și Nexans SA solicită anularea Ordonanței președintelui Tribunalului din 23 noiembrie 2017, Nexans France și Nexans/Comisia (T-423/17 R, nepublicată, denumită în continuare „ordonanța atacată”, EU:T:2017:835), prin care acesta a respins cererea lor prin care solicită, pe de o parte, suspendarea executării Deciziei C(2017) 3051 final a Comisiei din 2 mai 2017 privind o cerere de aplicare a regimului de confidențialitate (cazul COMP/AT.39610 – Cabluri electrice, denumită în continuare „decizia în litigiu”), având în vedere că această cerere a fost

* Limba de procedură: engleza.

respinsă în ceea ce privește elementele menționate la punctele 7 și 8 din decizia în litigiu, rezultate dintr-un sechestrul asupra recurentelor și a unui alt operator economic (denumite în continuare „informațiile în litigiu”), și, pe de altă parte, obligarea Comisiei Europene să se abțină de la publicarea unei versiuni a Deciziei C(2014) 2139 final din 2 aprilie 2014 (cazul COMP/AT.39610 – Cabluri electrice, denumită în continuare „Decizia cabluri electrice”) care să conțină informațiile în litigiu.

Istoricul litigiului și procedura în fața Tribunalului

2 Istoricul litigiului și procedura în fața Tribunalului au fost rezumate la punctele 1-16 din ordonanța atacată după cum urmează:

„1 La 28 ianuarie 2009, Comisia Europeană a efectuat o inspecție în spațiile uneia dintre reclamante, Nexans France, la Paris (Franța).

2 Potrivit reclamantelor, Nexans și Nexans France, inspectorii Comisiei au decis să copieze «în bloc», un număr mare de fișiere din mesageria electronică a calculatoarelor a doi angajați ai Nexans France și întregul hard disk al unuia dintre aceștia angajați, precum și să le transporte sub sigiliu în birourile lor de la Bruxelles (Belgia), în vederea unei examinări ulterioare.

3 Potrivit reclamantelor, Comisia a procedat, în perioada cuprinsă între 3 și 11 martie 2009, la examinarea documentelor copiate în birourile sale la Bruxelles, în prezența avocaților lor, dar în absența unui reprezentant al autorității naționale de concurență competentă. Numai în acest stadiu, inspectorii Comisiei ar fi examinat în mod sistematic conținutul discurilor, selecționând documentele considerate relevante și imprimându-le. Copii ale acestor documente au fost furnizate avocaților reclamantelor, iar conținutul discurilor ar fi fost șters ulterior.

4 În acțiunea introdusă la Tribunal la 7 aprilie 2009, reclamantele au contestat în special această procedură. În Hotărârea din 14 noiembrie 2012, Nexans France și Nexans/Comisia (T-135/09, EU:T:2012:596), Tribunalul a respins în special ca inadmisibile cererile prin care se solicită anularea sechestrului asupra documentelor. [...]

5 În recursul formulat împotriva Hotărârii din 14 noiembrie 2012, Nexans France și Nexans/Comisia (T-135/09, EU:T:2012:596), depus la grefa Curții la 24 ianuarie 2013, reclamantele nu au contestat respingerea ca inadmisibil a motivului invocat în primă instanță în ceea ce privește pretinsul caracter nelegal al sechestrului. În orice caz, Curtea a respins, prin Hotărârea din 25 iunie 2014, Nexans și Nexans France/Comisia (C-37/13 P, EU:C:2014:2030), recursul reclamantelor.

6 La 2 aprilie 2014, Comisia a adoptat [Decizia cabluri electrice].

7 Prin scrisoarea din 8 mai 2014, Direcția Generală (DG) Concurență din cadrul Comisiei a informat reclamantele cu privire la intenția sa de a publica, în conformitate cu articolul 30 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [101] și [102 TFUE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167), o versiune neconfidențială a Deciziei cabluri electrice pe pagina sa de internet. În plus, DG Concurență a invitat reclamantele să identifice eventualele informații confidențiale sau care constituie secrete de afaceri și să își motiveze aprecierea în această privință.

8 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 17 iunie 2014, reclamantele au formulat o acțiune în anulare, înregistrată cu numărul T-449/14, împotriva Deciziei cabluri electrice. În cadrul primului motiv al acestei acțiuni, reclamantele au susținut printre altele că Comisia și-a depășit competențele prin instituirea unui sechestrul asupra unor informații în mod nelegal și prin copierea în bloc, fără o examinare prealabilă, a unui volum important de date electronice în vederea unei examinări ulterioare în birourile sale la Bruxelles.

- 9 Prin scrisoarea din 3 mai 2016, în urma unor diverse schimburi de mesaje cu privire la cererile de confidențialitate, DG Concurență a informat reclamantele în legătură cu intenția sa de a publica întreaga Decizie cabluri electrice, cu excluderea anumitor informații despre care considera că trebuie să rămână confidențiale.
- 10 Prin scrisoarea din 18 mai 2016, reclamantele au sesizat consilierul-auditor cu o cerere de aplicare a regimului de confidențialitate pentru anumite informații în temeiul articolului 8 din Decizia 2011/695/UE a președintelui Comisiei din 13 octombrie 2011 privind funcția și mandatul consilierului-auditor în anumite proceduri în domeniul concurenței (JO 2011, L 275, p. 29).
- 11 În cererea respectivă, reclamantele au arătat printre altele că elementele conținute în Decizia cabluri electrice, rezultate dintr-un sechestru în spațiile Nexans France și ale unui alt operator economic, trebuiau considerate confidențiale.
- 12 La 2 mai 2017, consilierul-auditor a adoptat în numele Comisiei [decizia în litigiu].
- 13 În [decizia în litigiu], Comisia a admis cererea de aplicare a regimului de confidențialitate pentru anumite informații, astfel cum sunt enumerate la articolul 1, și a respins cererea reclamantelor cu privire la [informațiile în litigiu].
- 14 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 11 iulie 2017, reclamantele au solicitat Tribunalului anularea [deciziei în litigiu], în măsura în care cererea lor de aplicare a regimului de confidențialitate cu privire la informațiile în litigiu a fost respinsă.
- 15 Prin act separat depus la grefa Tribunalului în aceeași zi, reclamantele au introdus o cerere de măsuri provizorii, în temeiul articolelor 278 și 279 TFUE, în care acestea solicită în esență președintelui Tribunalului:
 - suspendarea executării deciziei [în litigiu] în măsura în care cererea de aplicare a regimului de confidențialitate cu privire la informațiile în litigiu este respinsă;
 - obligarea Comisiei să se abțină de la publicarea unei versiuni a Deciziei cabluri electrice care să conțină informațiile în litigiu înainte ca Curtea de Justiție a Uniunii Europene să se pronunțe cu privire la primul motiv al acțiunii formulate în cauza T-449/14;
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 16 La cererea reclamantelor, președintele Tribunalului a adoptat, la 12 iulie 2017, fără ascultarea prealabilă a Comisiei, o ordonanță în temeiul articolului 157 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, prin care a obligat Comisia să suspende executarea [deciziei în litigiu] până la data ordonanței prin care se finalizează prezenta procedură de măsuri provizorii și să nu publice o versiune a Deciziei cabluri electrice care să conțină informațiile în litigiu înainte ca Tribunalul să se pronunțe cu privire la primul motiv al acțiunii formulate de reclamante în cauza T-449/14.”

Ordonanța atacată

- 3 După ce a amintit, la punctele 18-22 din ordonanța atacată, jurisprudența Curții și a Tribunalului referitoare la condițiile pentru dispunerea de măsuri provizorii, președintele Tribunalului, la punctul 23 din această ordonanță, a considerat că în speță trebuia să se examineze mai întâi dacă era îndeplinită condiția referitoare la urgență.

- 4 În această privință, președintele Tribunalului a amintit, la punctele 24-31 din ordonanța respectivă, principiile evidențiate în materie de jurisprudența Curții și a Tribunalului. În lumina principiilor respective, acesta a considerat, la punctele 32-48 din ordonanța atacată, cele ce urmează:

„32 În speță, este necesar să se arate, cu titlu introductiv, că reclamantele, întemeindu-se pe punctul 38 din Ordonanța [vicepreședintelui Curții] din 10 septembrie 2013, Comisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558], susțin că, dat fiind că protecția provizorie se solicită pentru informații pretins confidentiale, aprecierea existenței unui prejudiciu grav și ireparabil trebuie în mod necesar să plece de la premisa potrivit căreia informațiile pretins confidentiale erau efectiv de o asemenea natură.

33 Or, se impune constatarea că circumstanțele cauzei în care s-a dat Ordonanța [vicepreședintelui Curții] din 10 septembrie 2013, Comisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558], precum și cele din cauza în care s-a dat Ordonanța [vicepreședintelui Curții] din 2 martie 2016, Evonik Degussa/Comisia (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142), sunt în mod clar diferite de cele în discuție în prezenta cauză.

34 Astfel, după cum reiese în special din cuprinsul punctelor 18 și 38 din Ordonanța [vicepreședintelui Curții] din 10 septembrie 2013, Comisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558], în acțiunea sa în anulare, Pilkington Group Ltd contestase aprecierea Comisiei potrivit căreia informațiile a căror divulgare era preconizată în temeiul articolului 30 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003 nu constituiau secrete de afaceri, în special în sensul articolului 339 TFUE, precum și al articolului 28 alineatul (1) și al articolului 30 alineatul (2) din regulamentul menționat. În consecință, considerațiile de care judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii a ținut seama pentru a concluziona că în speță era îndeplinită condiția privind urgența plecau de la premisa, menționată în mod expres la punctul 47 din ordonanța amintită, că informațiile în discuție în această cauză erau protejate de secretul profesional.

35 În mod similar, din cuprinsul punctului 84 din Ordonanța [vicepreședintelui Curții] din 2 martie 2016, Evonik Degussa/Comisia (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142), reiese că Evonik Degussa GmbH contestase aprecierea potrivit căreia informațiile în discuție nu constituiau secrete de afaceri și nu erau protejate nici de secretul profesional.

36 Pe de altă parte, reclamantele din cauzele în care s-au dat Ordonanța [vicepreședintelui Curții] din 10 septembrie 2013, Comisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558], și Ordonanța [vicepreședintelui Curții] din 2 martie 2016, Evonik Degussa/Comisia (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142), afirmaseră, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 47 și, respectiv, 83 din ordonanțele menționate, că publicarea informațiilor în discuție ar putea să le aducă prejudicii ca urmare a naturii înseși a acestor informații.

37 În schimb, în cauză, în primul rând, trebuie să se arate că reclamantele nu susțin că informațiile în litigiu ar fi protejate de secretul de afaceri.

38 În al doilea rând, pe lângă afirmația potrivit căreia informațiile în litigiu sunt confidentiale, cererea de măsuri provizorii conține puține elemente specifice în ceea ce privește natura și conținutul elementelor pentru care reclamantele invocă confidențialitatea.

39 În al treilea rând, reclamantele nu încearcă să demonstreze că informațiile în litigiu au o sensibilitate comercială intrinsecă ce poate fi exploatată de concurenții lor în cadrul unei concurențe normale.

40 În al patrulea rând, întrucât reclamantele susțin că informațiile în litigiu «cuprind elemente de probă ale încălcării [și] prezintă în mod detaliat încălcarea, în special numele clienților și proiectele vizate de comportament, precum și cifrele cu privire la prețurile facturate și la

obiectivele urmărite de participanți [...], precum și legătura de cauzalitate dintre acest prejudiciu și încălcare», ele fac trimitere la considerentul (284), la considerentul (372) litera (g) și la considerentul (436) ale Deciziei cabluri electrice, cu titlu de «exemple clare pentru acest tip de informații» la care se referă reclamantele.

- 41 Cu toate acestea, considerentul (284), considerentul (372) litera (g) și considerentul (436) ale Deciziei cabluri electrice nu menționează «numele clienților și proiectele vizate» și nu conțin în special «cifre referitoare la prețurile facturate».
- 42 În al cincilea rând, rezultă din jurisprudență că trebuie să se considere că, din cauza trecerii timpului, informațiile care au fost secrete sau confidentiale, dar care datează de cinci ani sau mai mult sunt, în principiu, istorice și că și-au pierdut, pentru acest motiv, caracterul lor secret sau confidențial, în afara situației în care, în mod excepțional, partea care se prevalează de acest caracter demonstrează că, în pofida vechimii lor, aceste informații constituie încă elemente esențiale ale poziției sale comerciale sau ale celor ale terților vizați. Aceste considerații, care conduc la o prezumție refragabilă, sunt valabile atât în contextul unor cereri de aplicare a regimului de confidențialitate cu privire la părțile interveniente în cadrul acțiunii în fața instanței Uniunii, cât și în contextul unor cereri de confidențialitate în vederea publicării de către Comisia a unei decizii prin care se constată o încălcare a dreptului concurenței (Hotărârea din 14 martie 2017, Evonik Degussa/Comisia, C-162/15 P, EU:C:2017:205, punctul 64).
- 43 Or, în speță, informațiile în litigiu au fost colectate în timpul inspecției din 2009. Cu toate acestea, reclamantele nu urmăresc să demonstreze motivele pentru care informațiile în litigiu, prin natura lor, nu și-au pierdut caracterul secret sau confidențial în pofida trecerii timpului.
- 44 În al șaselea rând, reclamantele nu încearcă să facă dovada caracterului confidențial al informațiilor în litigiu în raport cu însăși natura acestor informații, ci susținând că dreptul lor la o cale de atac efectivă și principiul prezumției de nevinovăție impun ca aceste informații să nu fie divulgate înainte ca legalitatea obținerii informațiilor respective să fie stabilită în cadrul cauzei T-449/14.
- 45 În al șaptelea rând, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, examinarea aspectului dacă aceste informații intră sub incidența secretului profesional se efectuează, în general, printr-o analiză în trei etape, și anume, în primul rând, ca aceste informații să nu fie cunoscute decât de un număr restrâns de persoane, în al doilea rând, ca divulgarea lor să fie susceptibilă să producă un prejudiciu serios persoanei care le-a furnizat sau unor terți și, în sfârșit, în al treilea rând, ca interesele susceptibile de a fi lezate prin divulgarea unor asemenea informații să fie în mod obiectiv demne de a fi protejate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 ianuarie 2015, Evonik Degussa/Comisia, T-341/12, EU:T:2015:51, punctul 94 și jurisprudența citată).
- 46 Astfel, examinarea condiției referitoare la urgență se suprapune într-o anumită măsură cu examinarea aspectului dacă informațiile în litigiu trebuie să fie considerate ca fiind protejate de secretul profesional care, în cadrul unei proceduri de măsuri provizorii, se încadrează în examinarea *fumus boni iuris*.
- 47 În aceste condiții, simpla afirmație, nesusținută, de altfel, în niciun mod, că informațiile a căror divulgare se pune în discuție ar fi protejate de secretul profesional nu poate fi, cu riscul de a denatura analiza condiției referitoare la urgență, suficientă pentru a stabili premisa potrivit căreia aceste informații sunt protejate de secretul profesional.
- 48 În consecință, spre deosebire de cauzele în care s-au dat Ordonanța [vicepreședintelui Curții] din 10 septembrie 2013, Comisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558], și Ordonanța [vicepreședintelui Curții] din 2 martie 2016, Evonik Degussa/Comisia (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142), analiza urgenței în prezenta cauză nu poate pleca de la premisa potrivit căreia informațiile în litigiu sunt protejate de secretul profesional.”

- 5 Astfel, la punctele 48-81 din ordonanța atacată, președintele Tribunalului a examinat dacă reclamantele au reușit să facă dovada caracterului urgent al cererii lor, care justifică dispunerea de măsuri provizorii. În acest scop, Tribunalul a analizat cele trei cauze ale prejudiciului pe care reclamantele susțineau că l-ar suferi în cazul în care nu s-ar suspenda executarea deciziei în litigiu, și anume prejudiciile rezultate dintr-o atingere adusă reputației lor și din riscul de a fi expuse la acțiuni în despăgubire, examinate la punctele 54-67 din această ordonanță, precum și din riscul de a compromite dreptul lor la o cale de atac efectivă, întrucât eventuala anulare a Deciziei cabluri electrice ar fi lipsită de „efectul [său] deplin”, examinat la punctele 68-81 din ordonanța amintită.
- 6 În cadrul examinării acestei a treia cauze a prejudiciului, președintele Tribunalului a analizat, la punctele 69-78 din ordonanța atacată, argumentul reclamantelor potrivit căruia, pentru a respecta dreptul lor la o cale de atac efectivă, era necesar să dispună suspendarea executării deciziei în litigiu până când a fost verificată legalitatea sechestrului asupra informațiilor în litigiu. În continuare, cu titlu suplimentar, acesta a considerat de asemenea, la punctele 79-81 din ordonanța respectivă, că:
- „79 În orice caz, trebuie să se amintească faptul că reiese din jurisprudența Curții că teza potrivit căreia un prejudiciu este prin definiție grav și ireparabil deoarece privește sfera drepturilor fundamentale nu poate fi admisă, întrucât nu este suficient să se invoce, în mod abstract, o atingere adusă drepturilor fundamentale pentru a dovedi că prejudiciul care ar putea să rezulte din aceasta are în mod necesar un caracter grav și ireparabil. Protecția consolidată a drepturilor fundamentale care ar rezulta din Tratatul de la Lisabona nu pune în discuție această jurisprudență, din moment ce aceste drepturi și în special dreptul la o cale de atac efectivă invocat în speță erau deja protejate în dreptul Uniunii înainte de intrarea în vigoare a acestui tratat [a se vedea în acest sens Ordonanța [vicepreședintelui Curții] din 10 septembrie 2013, Comisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punctul 40].
- 80 Desigur, încălcarea anumitor drepturi fundamentale, precum interzicerea torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante, prevăzută la articolul 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, poate, ca urmare a înseși naturii dreptului încălcat, să cauzeze prin ea însăși un prejudiciu grav și ireparabil. Cu toate acestea, nu este mai puțin adevărat că revine întotdeauna părții care solicită adoptarea unei măsuri provizorii sarcina să expună și să stabilească producerea probabilă a unui astfel de prejudiciu în situația sa specială [Ordonanța [vicepreședintelui Curții] din 10 septembrie 2013, Comisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punctul 41].
- 81 Or, în speță, reclamantele nu dovedesc că prejudiciul care rezultă în mod concret pentru ele din pretinsa încălcare a dreptului la o cale de atac efectivă este distinct de prejudiciul care rezultă din faptul de a fi expuse la o atingere adusă reputației lor și la acțiuni în despăgubire, a căror examinare a condus la concluzia, la punctele 62 și 67 de mai sus, că reclamantele nu dovediseră caracterul grav al prejudiciilor a căror existență o invocă.”
- 7 Pe baza acestei examinări, președintele Tribunalului a respins cererea reclamantelor de măsuri provizorii și a anulat Ordonanța din 12 iulie 2017.

Procedura în fața Curții și concluziile părților

- 8 Prin recursul formulat, recurentele solicită în esență Curții:
- anularea ordonanței atacate;
 - dispunerea suspendării executării deciziei în litigiu în ceea ce privește informațiile în litigiu;

- obligarea Comisiei să se abțină de la publicarea unei versiuni a Deciziei cabluri electrice care să conțină informațiile în litigiu atât timp cât Tribunalul nu s-a pronunțat cu privire la primul motiv al acțiunii formulate de recurente în cauza T-449/14;
 - cu titlu subsidiar, trimiterea cauzei Tribunalului spre rejudecare și
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată aferente recursului, precum și procedurii de măsuri provizorii în fața Tribunalului.
- 9 Prin act separat depus la grefa Curții la 31 ianuarie 2018, recurente au introdus o cerere de măsuri provizorii.
- 10 În conformitate cu articolul 160 alineatul (7) din Regulamentul de procedură al Curții, prin Ordonanța vicepreședintelui Curții din 2 februarie 2018, Nexans France și Nexans/Comisia [C-65/18 P(R)-R, nepublicată, EU:C:2018:62], adoptată fără ascultarea celorlalte părți din procedură, s-a suspendat executarea deciziei în litigiu și s-a impus Comisiei să se abțină de la publicarea unei versiuni neconfidențiale a Deciziei cabluri electrice care să conțină elementele indicate la punctele 7 și 8 din decizia în litigiu, până la adoptarea ordonanței care va avea loc cât mai curând între ordonanța prin care încheie procedura de măsuri provizorii și cea prin care se statuează cu privire la prezentul recurs.
- 11 În memoriul său în răspuns, depus la grefa Curții la 6 martie 2018, Comisia solicită:
- respingerea recursului;
 - cu titlu subsidiar, trimiterea cauzei Tribunalului spre rejudecare;
 - cu titlu încă mai subsidiar, respingerea cererii de măsuri provizorii și
 - obligarea recurenților la plata cheltuielilor de judecată efectuate în prezenta cauză în fața Tribunalului și în fața Curții.

Cu privire la recurs

- 12 Recursul se întemeiază pe două motive, întemeiate pe tot atâtea erori de drept pretins săvârșite de Tribunal întrucât acesta, pe de o parte, a refuzat să plece de la premisa că informațiile în litigiu erau protejate de secretul profesional și, pe de altă parte, a apreciat în mod greșit dreptul recurenților la o cale de atac jurisdicțională efectivă.

Cu privire la primul motiv

- 13 În susținerea primului lor motiv de recurs, recurente susțin că Tribunalul a considerat în mod greșit, la punctele 33-37 din ordonanța atacată, că prezenta cauză se deosebește de cauzele în care s-au dat Ordonanța vicepreședintelui Curții din 10 septembrie 2013, Comisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558], și Ordonanța vicepreședintelui Curții din 2 martie 2016, Evonik Degussa/Comisia (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142), în care judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii și-a întemeiat analiza pe premisa potrivit căreia informațiile în discuție în aceste cauze erau confidențiale. Astfel, ca și recurente din cauzele respective, recurente din prezenta cauză ar fi contestat, în cadrul acțiunii în anulare, aprecierea Comisiei potrivit căreia informațiile în litigiu nu erau protejate de secretul profesional și, chiar dacă, în acest scop, acestea nu ar fi susținut că informațiile respective constituiau secrete de afaceri, ele ar fi susținut totuși în mod detaliat că aceste informații aveau caracter confidențial și, în consecință, ar fi trebuit să fie protejate de secretul profesional, în conformitate cu criteriile stabilite de jurisprudența Curții și a Tribunalului. Pe de altă

parte, contrar celor statuate de președintele Tribunalului la punctele 46 și 47 din ordonanța atacată, faptul că această problemă se suprapune cu examinarea condiției privind *fumus boni iuris* nu ar fi trebuit să îl împiedice să plece de la o asemenea premisă.

- 14 Pentru a statua asupra prezentului motiv, trebuie amintit că articolul 156 alineatul (4) din Regulamentul de procedură al Tribunalului prevede că cererile de măsuri provizorii trebuie să indice obiectul litigiului, împrejurările care demonstrează urgența, precum și motivele de fapt și de drept care justifică la prima vedere dispunerea măsurii provizorii solicitate. Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, suspendarea executării unui act și adoptarea celorlalte măsuri provizorii pot fi dispuse de judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii dacă se demonstrează că o astfel de decizie este justificată, la prima vedere, în fapt și în drept (*fumus boni iuris*) și că sunt urgente în măsura în care, pentru a evita prejudicierea gravă și ireparabilă a intereselor părții care le solicită, acestea trebuie adoptate și trebuie să își producă efectele anterior pronunțării unei hotărâri în acțiunea pe fond. Aceste condiții sunt cumulative, astfel încât cererile de măsuri provizorii trebuie respinse dacă una dintre condițiile respective nu este îndeplinită. Dacă este cazul, judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii trebuie să evalueze de asemenea interesele prezente în cauză [a se vedea în special Ordonanța vicepreședintelui Curții din 10 septembrie 2013, Comisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punctul 35, precum și Ordonanța vicepreședintelui Curții din 4 octombrie 2017, Wall Street Systems UK/BCE, C-576/17 P(R)-R, nepublicată, EU:C:2017:735, punctele 22 și 23].
- 15 În această privință, la punctul 46 din ordonanța atacată, în mod întemeiat Tribunalul a considerat în esență că, atunci când este necesar să se aprecieze dacă este urgent să dispună adoptarea de măsuri provizorii pentru a preveni divulgarea unor informații pretins confidentiale, această apreciere se suprapune într-o anumită măsură cu examinarea existenței unui *fumus boni iuris* legat de caracterul confidențial al informațiilor respective, de care se prevalează partea care solicită aceste măsuri.
- 16 Astfel, după cum arată, de altfel, recurențele însele, la punctul 38 din Ordonanța vicepreședintelui Curții din 10 septembrie 2013, Comisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558], în cadrul căreia prejudiciul care era invocat de Pilkington ar fi rezultat din publicarea informațiilor pretins confidentiale, s-a statuat că, pentru a aprecia existența unui prejudiciu grav și ireparabil, președintele Tribunalului trebuia în mod necesar să plece de la premisa potrivit căreia informațiile pretins confidentiale erau efectiv de o asemenea natură, în conformitate cu susținerile formulate de Pilkington în această privință.
- 17 Cu toate acestea, la același punct 38, vicepreședintele Curții a precizat de asemenea că luarea în considerare a unei asemenea premise nu afectă examinarea privind *fumus boni iuris*, care este legată de aprecierea existenței unui prejudiciu grav și ireparabil, fiind însă distinctă de aceasta.
- 18 Or, la punctul 45 din Ordonanța președintelui Tribunalului din 11 martie 2013, Pilkington Group/Comisia (T-462/12 R, EU:T:2013:119), care făcea obiectul recursului în care s-a dat Ordonanța vicepreședintelui Curții din 10 septembrie 2013, Comisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558], președintele Tribunalului însuși a precizat în mod expres că, sub rezerva examinării condiției privind *fumus boni iuris*, existența unui prejudiciu grav și iremediabil era dovedită în speță. Prin urmare, numai după ce a examinat, la punctele 67-72 din această primă ordonanță, dacă această condiție privind *fumus boni iuris* era îndeplinită – examinarea nefiind, de altfel, contestată în recurs –, președintele Tribunalului a putut efectiv pleca de la premisa că informațiile în cauză erau confidentiale pentru a dispune adoptarea măsurilor provizorii solicitate.
- 19 Această situație se regăsește în cauza în care s-a dat Ordonanța vicepreședintelui Curții din 2 martie 2016, Evonik Degussa/Comisia (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142), în care vicepreședintele Curții era sesizat cu o cerere de măsuri provizorii în cadrul unui recurs formulat împotriva unei hotărâri a Tribunalului. În această cauză, judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii, înainte de a decide la punctul 85 din această ordonanță că, pentru a aprecia urgența în speță, era necesar să se plece de la

premise potrivit căreia informațiile în discuție în această cauză erau protejate de secretul profesional, arătase, la punctul 84 din ordonanța amintită, că nu numai că recurenta din această cauză contestase, în cadrul recursului formulat, aprecierea Tribunalului potrivit căreia aceste informații nu constituiau secrete de afaceri și nici nu erau protejate de secretul profesional, ci și că o examinare *prima facie* a argumentelor invocate în susținerea motivelor de recurs pertinente în această privință nu permitea să se concluzioneze că în mod evident caracterul confidențial al acestor informații lipsea.

- 20 În schimb, în Ordonanța din 14 ianuarie 2016, AGC Glass Europe și alții/Comisia (C-517/15 P-R, EU:C:2016:21), vicepreședintele Curții, de asemenea sesizat cu o cerere de măsuri provizorii în cadrul unui recurs împotriva Hotărârii Tribunalului din 15 iulie 2015, AGC Glass Europe și alții/Comisia (T-465/12, EU:T:2015:505), nu a putut pleca de la aceeași premisă, astfel cum rezultă din cuprinsul punctului 33 din această ordonanță, dat fiind că, în cauza în care s-a dat aceasta, la punctele 22-54 din această hotărâre, Tribunalul a examinat și a respins al șaselea motiv invocat de reclamante în susținerea acțiunii lor în anulare, în cadrul căreia contestau aprecierea consilierului-auditor potrivit căreia informațiile în discuție în această cauză nu constituiau secrete de afaceri și recursul introdus de recurente nu era îndreptat împotriva acestei părți din hotărârea respectivă, astfel încât trebuia să se considere că s-a decis definitiv că informațiile în discuție nu constituiau secrete de afaceri.
- 21 În consecință, numai atunci când, pe de o parte, solicitantul măsurilor provizorii susține că informațiile a căror publicare urmărește să o prevină, cu titlu provizoriu, constituie secrete de afaceri sau sunt, de altfel, protejate de secretul profesional și că, pe de altă parte, această afirmație îndeplinește condiția privind *fumus boni iuris*, judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii este, în principiu, obligat, în cadrul examinării condiției referitoare la urgență, să plece de la premisa potrivit căreia aceste informații sunt secrete de afaceri sau, respectiv, sunt protejate de secretul profesional.
- 22 Astfel, contrar a ceea ce par să susțină recurente, nu este suficient, pentru a se acorda beneficiul măsurilor provizorii, să se fi afirmat că informațiile care ar urma să fie divulgate au caracter confidențial atunci când o asemenea afirmație nu îndeplinește condiția privind *fumus boni iuris*. Or, în speță, reiese din cuprinsul punctelor 37-46 din ordonanța atacată că afirmația recurenților potrivit căreia informațiile în litigiu aveau caracter confidențial nu îndeplinea condiția privind *fumus boni iuris*.
- 23 În această privință, este necesar să se arate că, astfel cum amintește președintele Tribunalului la punctul 21 din ordonanța atacată, în cadrul examinării tuturor condițiilor cumulative de care este condiționată dispunerea unei suspendări a executării și celelalte măsuri provizorii, judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii dispune de o largă putere de apreciere și este liber să stabilească, având în vedere particularitățile speței, modul în care aceste diferite condiții trebuie să fie verificate, precum și ordinea acestei examinări, din moment ce nicio normă de drept nu îi impune o schemă de analiză prestabilită pentru a aprecia necesitatea de adoptare a unor măsuri provizorii [Ordonanța din 19 iulie 2012, Akhras/Consiliul, C-110/12 P(R), nepublicată, EU:C:2012:507, punctul 23 și jurisprudența citată].
- 24 În speță, președintele Tribunalului a arătat, la punctul 23 din ordonanța atacată, că intenționează să examineze mai întâi dacă condiția privind urgența este îndeplinită. Cu toate acestea, în cadrul examinării sale, acesta a efectuat în realitate, la punctele 37-46 din această ordonanță, analiza temeiniciei afirmațiilor recurenților cu privire la problema dacă informațiile în litigiu erau protejate de secretul profesional, fără a deduce din acestea, în mod expres, concluzii în privința aspectului dacă aceste afirmații îndeplineau sau nu condiția privind *fumus boni iuris*.
- 25 În pofida unei structuri a analizei incoerente, din ordonanța atacată reiese totuși suficient de clar că președintele Tribunalului a considerat că, în speță, afirmația recurenților potrivit căreia informațiile respective erau confidențiale nu îndeplinea condiția privind *fumus boni iuris*.

- 26 În această privință, pe de o parte, președintele Tribunalului a amintit printre altele, la punctul 42 din ordonanța atacată, jurisprudența Curții potrivit căreia trebuie să se considere că, din cauza trecerii timpului, informațiile care au fost secrete sau confidențiale, dar care datează de cinci ani sau mai mult sunt, în principiu, istorice și și-au pierdut, pentru acest motiv, caracterul lor secret sau confidențial, în afara situației în care, în mod excepțional, partea care se prevalează de acest caracter demonstrează că, în pofida vechimii lor, informațiile respective constituie încă elemente esențiale ale poziției sale comerciale sau ale celor ale terților vizați. Aceste considerații, care conduc la o prezumție refragabilă, sunt valabile atât în contextul unor cereri de aplicare a regimului de confidențialitate cu privire la părțile interveniente în cadrul acțiunii în fața instanței Uniunii, cât și în contextul unor cereri de confidențialitate în vederea publicării de către Comisie a unei decizii prin care se constată o încălcare a dreptului concurenței (Hotărârea din 14 martie 2017, Evonik Degussa/Comisia, C-162/15 P, EU:C:2017:205, punctul 64).
- 27 Pe de altă parte, la punctul 43 din ordonanța atacată, președintele Tribunalului a considerat că, în speță, informațiile în litigiu au fost colectate în cursul inspecției efectuate de serviciile Comisiei în anul 2009 și că recurentele nu au încercat să demonstreze motivele pentru care informațiile în litigiu, prin natura lor, nu și-ar fi pierdut, în pofida timpului scurs, caracterul secret sau confidențial.
- 28 Chiar și doar în acest temei, președintele Tribunalului avea dreptul să considere neîndeplinită condiția privind *fumus boni iuris*. În consecință, celelalte motive ale ordonanței atacate, conținute la punctele 37-41 și 44-46 din aceasta, prin care se urmărește excluderea caracterului confidențial al informațiilor respective, sunt suplimentare.
- 29 Or, în cadrul recursului formulat, recurentele s-au limitat să critice aceste ultime puncte din ordonanța atacată, fără a contesta constatarea cuprinsă la punctul 43 din aceasta, astfel încât argumentele invocate de recurente împotriva acestor motive trebuie respinse ca fiind inoperante.
- 30 În aceste condiții, președintele Tribunalului a considerat fără a săvârși erori de drept că prezenta cauză se diferențiază de cea în care s-au dat Ordonanța vicepreședintelui Curții din 10 septembrie 2013, Comisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558], și Ordonanța vicepreședintelui Curții din 2 martie 2016, Evonik Degussa/Comisia (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142).
- 31 Pentru aceste motive, primul motiv de recurs nu este fondat.

Cu privire la al doilea motiv

- 32 Prin intermediul celui de al doilea motiv de recurs, recurentele contestă aprecierea președintelui Tribunalului, care figurează la punctele 68-81 din ordonanța atacată, în urma căreia acesta a respins argumentul lor potrivit căruia decizia în litigiu încălca dreptul lor la o cale de atac efectivă.
- 33 În acest scop, președintele Tribunalului, pe de o parte, la punctele 69-78 din ordonanța respectivă, a examinat și a respins argumentul recurențelor potrivit căruia era necesar, pentru a respecta dreptul lor la o cale de atac efectivă, să dispună suspendarea executării deciziei în litigiu până când legalitatea sechestrului asupra informațiilor în litigiu a fost verificată. Pe de altă parte, cu titlu suplimentar, la punctele 79-81 din ordonanța respectivă, președintele Tribunalului a considerat că, în orice caz, recurentele nu au demonstrat că prejudiciul care rezultă pentru ele din pretinsa încălcare a dreptului la o cale de atac efectivă este distinct de prejudiciul care rezultă din faptul de a fi expuse la o atingere adusă reputației lor și la acțiuni în despăgubire, în condițiile în care a respins existența acestui al doilea prejudiciu la punctele 62 și 67 din aceeași ordonanță.
- 34 Având în vedere structura raționamentului președintelui Tribunalului, prin urmare, trebuie să se verifice de la bun început dacă, în recursul formulat, recurentele au reușit să demonstreze că acesta a săvârșit o eroare de drept în punctele suplimentare din motivarea sa.

- 35 Or, nu aceasta este situația.
- 36 Astfel, întrucât, mai întâi, recurente susțin că pretinsa încălcare a dreptului lor la o cale de atac efectivă ar fi, în sine, de natură să le cauzeze un prejudiciu grav și ireparabil, este suficient să se arate, la fel cum a arătat Comisia și astfel cum a amintit președintele Tribunalului la punctul 79 din ordonanța atacată – punct care nu a fost criticat de recurente în recursul formulat –, că teza potrivit căreia un prejudiciu este prin definiție grav și ireparabil deoarece privește sfera drepturilor fundamentale nu poate fi admisă, întrucât nu este suficient să se invoce, în mod abstract, o atingere adusă drepturilor fundamentale pentru a dovedi că prejudiciul care ar putea să rezulte din aceasta are în mod necesar un caracter grav și ireparabil [Ordonanța vicepreședintelui Curții din 10 septembrie 2013, Comisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punctul 40 și jurisprudența citată].
- 37 În continuare, în ceea ce privește argumentul recurențelor potrivit căruia publicarea informațiilor în litigiu ar fi de natură să cauzeze un prejudiciu grav și ireparabil recurențelor care rezultă din acțiunile în despăgubire pe care ea le-ar determina, trebuie să se arate că această cauză a prejudiciului a fost examinată de președintele Tribunalului, care, la punctele 60 și 61 din ordonanța atacată, a considerat că, chiar presupunând că decizia în litigiu a fost cauza determinantă a prejudiciului invocat și că acest prejudiciu pecuniar este ireparabil, recurente nu au furnizat elemente care să permită să se stabilească caracterul grav al prejudiciului a cărui existență o invocau.
- 38 Această situație se regăsește și în ceea ce privește pretinsul prejudiciu care rezultă dintr-o atingere adusă reputației recurențelor. Astfel, la punctul 67 din ordonanța respectivă, președintele Tribunalului a constatat de asemenea că recurente nu au furnizat niciun element care să permită să se stabilească dacă și în ce măsură publicarea Deciziei cabluri electrice rezultate din decizia în litigiu ar putea agrava atingerea adusă reputației lor.
- 39 În aceste condiții, președintele Tribunalului nu a săvârșit nicio eroare de drept atunci când, la punctul 81 din ordonanța atacată, a făcut trimitere la concluziile la care a ajuns la punctele 62 și 67 din această ordonanță pentru a respinge argumentul recurențelor potrivit căruia încălcarea dreptului lor la o cale de atac efectivă le-ar fi cauzat un prejudiciu grav care rezultă din atingerea adusă reputației lor și din riscul de a fi expuse la acțiuni în despăgubire.
- 40 În ceea ce privește, în sfârșit, argumentul recurențelor potrivit căruia punctul 81 din ordonanța atacată se întemeiază în mod greșit pe constatarea că „cauza determinantă” a fiecăreia dintre aceste cauze ale prejudiciului era nu publicarea informațiilor în litigiu, ci încălcarea subiacentă stabilită în Decizia cabluri electrice – dat fiind că, dacă aceasta ar fi anulată, cauza determinantă a prejudiciului nu ar fi decizia menționată, ci publicarea informațiilor în litigiu în sine –, este suficient să se constate că recurente nu au furnizat niciun element care să permită să se înțeleagă motivele pentru care, presupunând că argumentul lor este fondat, acest lucru ar repune în discuție decizia președintelui Tribunalului potrivit căreia recurente nu furnizaseră elemente suficiente pentru a dovedi că caracterul grav al prejudiciilor pretinse decurge din atingerea adusă reputației lor și din riscul de a fi expuse la acțiuni în despăgubire.
- 41 Rezultă că, întrucât președintele Tribunalului nu a săvârșit nicio eroare de drept la punctul 81 din ordonanța atacată, argumentele în susținerea prezentului motiv îndreptate împotriva punctelor 68-78 din această ordonanță trebuie considerate, având în vedere motivele conținute la punctele 33 și 34 din prezenta ordonanță, ca fiind inoperante.
- 42 Întrucât nici al doilea motiv de recurs nu este fondat, este necesar să se respingă recursul în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 43 În temeiul articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din regulamentul menționat, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 44 Întrucât Comisia a solicitat obligarea recurentelor la plata cheltuielilor de judecată, iar acestea din urmă au căzut în pretenții, se impune obligarea lor la plata cheltuielilor de judecată efectuate în cadrul prezentei proceduri de recurs, precum și în cadrul procedurii de măsuri provizorii în cauza C-65/18 P(R)-R.

Pentru aceste motive, vicepreședintele Curții dispune:

1) Respinge recursul.

2) Obligă Nexans France SAS și Nexans SA la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri de recurs, precum și a celor aferente procedurii de măsuri provizorii în cauza C-65/18 P(R)-R.

Semnături